

Sygn. akt VI GC 1511/18

WYRO

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2018 roku

Sąd Rejonowy w Rybniku VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: ASR Barbara Golec

Protokolant: Justyna Leszczyńska

po rozpoznaniu w dniu 22 listopada 2018 roku w Rybniku

na rozprawie w postępowaniu uproszczonym

sprawy z powództwa Skarbu Państwa – Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe Nadleśnictwo R.

przeciwko Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. w G.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej Przedsiębiorstwo (...)

sp. z o.o. w G. na rzecz powoda Skarbu Państwa - Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe Nadleśnictwo R. kwotę 7 932,15 zł (siedem tysięcy dziewięćset trzydzieści dwa złote piętnaście groszy);

2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

3. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2 374,98 zł (dwa tysiące trzysta siedemdziesiąt cztery złote dziewięćdziesiąt osiem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

4. nakazuje pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Rybniku kwotę 564,00 zł (pięćset sześćdziesiąt cztery złote) tytułem części opłaty sądowej, od uiszczenia której powód był zwolniony.

Sygn. akt VI GC 1511/18

UZASADNIENIE

Powód Skarb Państwa – Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe Nadleśnictwo R. wniósł przeciwko pozwanej Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. w G. pozew o zapłatę kwoty 8 435,42 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20 sierpnia 2016 roku, a także zasądzenie zwrotu kosztów procesu. Wskazał, że zawarł z pozwaną 4 umowy, na mocy których sprzedawał pozwanej drewno. Odbiór drewna miał następować w częściach, a zapłata za każdą odebraną partię w terminie 30 dni od wystawienia faktury. Powód dochodził zapłaty rekompensaty z tytułu odzyskiwania należności, tj. kwoty odpowiadającej równowartości kwoty 40 euro od każdej faktury, bowiem płatności nie były regulowane w terminie (k. 2-8).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 12 grudnia 2016 r., sygn. akt VI GNc 1847/16 tut. Sąd uwzględnił żądanie pozwu (k. 92).

W sprzeciwie pozwana zaskarżyła nakaz zapłaty w całości, a także wniosła o obciążenie powoda kosztami procesu. Podniosła, że przedłożone przez powoda dokumenty nie stanowiły dowodu zasadności żądania zapłaty rekompensaty. Zarzuciła, że powód jest monopolistą na rynku sprzedaży drewna, nie jest przedsiębiorcą, a termin zapłaty nie był dłuższy niż 30 dni, wobec czego brak zastosowania ustawy o terminach zapłaty. Nadto podniosła, że rekompensata nie należy się od partii drewna, a od całej umowy. Jednocześnie według pozwanej odbierane ilości nie stanowiły danej partii, tylko były ograniczone ładownością pojazdu. Kwestionowała także naliczone odsetki oraz prawidłowość oznaczenia strony powodowej – jako statio fisci wskazany powinien zostać nadleśniczy, a nie nadleśnictwo (k. 97-103). Pozwana zarzuciła brak legitymacji czynnej powoda oraz podważyła żądanie odsetek od równowartości kwoty 40 euro, a naliczenie przez powoda rekompensaty za koszty odzyskiwania należności od każdej wystawionej faktury stanowi nadużycie prawa (k. 411).

Wyrokiem z dnia 19 kwietnia 2018 r. Sąd Rejonowy w Rybniku w sprawie o sygn. akt VI GC 77/17 oddalił powództwo (k. 269).

Na skutek apelacji powoda, Sąd Okręgowy w Gliwicach w sprawie o sygn. akt X Ga 337/18 wyrokiem z dnia 10 lipca 2018 r. uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Rybniku, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach procesu. Wskazał, że Sąd I instancji poniechał oceny materiału dowodowego, zwłaszcza dowodu z przesłuchania stron, co było istotne z uwagi na wykładnię przez Sąd postanowień umowy wiążącej strony. Zalecił prawidłową interpretację zapisów umowy, okoliczności zabezpieczenia należności, zaznaczając, że między stronami bezsporna była okoliczność dokonania zapłaty z opóźnieniem. Ponowna ocena winna uwzględniać uzupełniony przez powoda materiał dowodowy (k. 382, 383-388).

Sąd ustalił, co następuje.

W dniu 4 września 2015 r. strony zawarły umowę sprzedaży nr (...), na mocy której powód Skarb Państwa – Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe Nadleśnictwo R. miał sprzedać pozwanej Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. w G. 140 m³ drewna za kwotę 35 050 zł netto, zgodnie z harmonogramem całość do dnia 25 września 2015 r.

W dniu 16 września 2015 r. strony zawarły kolejną umowę sprzedaży nr (...). Powód miał sprzedać pozwanej 270 m³ drewna za kwotę 69 898 zł netto, zgodnie z harmonogramem całość do dnia 30 listopada 2015 r.

Następnie, w dniu 9 grudnia 2015 r. strony zawarły umowę nr (...) na sprzedaż 577 m³ drewna za kwotę 142 850,00 zł netto do dnia 31 grudnia 2016 r., zgodnie z harmonogramem: 150 m³ w I kwartale, 150 m³ w II kwartale, 150 m³ w III kwartale oraz 127 m³ w IV kwartale.

Zgodnie z kolejną umową z dnia 25 lutego 2016 r. nr (...) powód miał sprzedać pozwanej 200 m³ drewna za kwotę 49 382 zł netto, zgodnie z harmonogramem całość do dnia 25 marca 2016 r.

W umowach strony przewidziały, że pozwana zobowiązana była zapłacić za każdą odebraną część sortymentów drewna, a płatności miały być realizowane w częściach odpowiadających poszczególnym odbiorom sortymentów drewna. Zapłata za odebraną część drewna miała następować w terminie 30 dni od daty wystawienia faktury. Wystawianie faktur za zakupiony surowiec miało się odbywać w terminie do 7 dni po odbiorze przez pozwaną danej partii surowca drzewnego na podstawie obowiązującego dokumentu tj. kwitu wywozowego lub specyfikacji wywozowej.

W przypadku opóźnienia w zapłacie strony zastrzegły, że powodowi przysługują odsetki na podstawie ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych. Ponadto, pozwana była zobowiązana do zapłaty bez wezwania rekompensaty za koszty odzyskiwania należności równowartość kwoty 40 euro.

dowód: umowy k.11-54; przesłuchanie stron – za powoda Zastępcę Nadleśniczego J. F. k. 253-253 verte; przesłuchanie stron – za pozwanego prezes zarządu J. S. k. 253 verte-254

Na zabezpieczenie należności powoda z tytułu zawartych umów pozwana ustanowiła zabezpieczenie w postaci ubezpieczenie należności, którego koszty pokrywała pozwana, w okresie od 1 marca 2015 r. do 29 lutego 2016 r.

dowód: umowy k.11-54, porozumienie w sprawie zabezpieczenia wierzytelności k. 287-288, polisa ubezpieczenia ryzyka kredytu kupieckiego k. 289, szczególne warunki ubezpieczenia k. 290-293, dodatkowe uzgodnienia – załącznik do szczególnych warunków ubezpieczenia k. 294-296

Drewno było odbierane częściami, zgodnie z harmonogramem, przy czym partia drewna oznaczała ilość odebraną przez pozwaną w danym dniu, jednym lub większą liczbą pojazdów.

dowód: przesłuchanie stron – za powoda Zastępcę Nadleśniczego J. F. k. 253-253 verte; przesłuchanie stron – za pozwanego prezes zarządu J. S. k. 253 verte-254

Powódka dostarczyła pozwanej drewno w łącznej ilości ponad 1 400 m³ w okresie od 5 lutego 2014 r. do 20 października 2015 r., wystawiając z tego tytułu 36 faktur, na łączną kwotę 485 099,92 zł. W dniu 4 listopada 2015 r. powód dostarczył pozwanej 55,92 m³ drewna za kwotę 16 537,03 zł brutto, wystawiając z tego tytułu fakturę w dniu 6 listopada 2015 r.

W ramach realizacji umowy nr (...) powód dostarczył pozwanej 140,68 m³ drewna, wystawiając z tego tytułu faktury o numerach:

- (...) z dnia 22 października 2015 r. za sprzedaż 83,43 m³ drewna na kwotę 30 538,39 zł brutto;
- (...) z dnia 30 października 2015 r. za sprzedaż 57,25 m³ drewna na kwotę 21 292,03 zł brutto.

W ramach realizacji umowy nr (...) powód dostarczył pozwanej 275,5 m³ drewna, wystawiając z tego tytułu faktury o numerach:

- (...) z dnia 30 października 2015 r. za sprzedaż 54,01 m³ drewna na kwotę 22 050,36 zł brutto;
- (...) z dnia 9 listopada 2015 r. za sprzedaż 27,55 m³ drewna na kwotę 10 408,03 zł brutto;
- (...) z dnia 18 listopada 2015 r. za sprzedaż 55,01 m³ drewna na kwotę 21 414,41 zł brutto;
- (...) z dnia 23 listopada 2015 r. za sprzedaż 54,39 m³ drewna na kwotę 18 818,56 zł brutto;
- (...) z dnia 24 listopada 2015 r. za sprzedaż 28,23 m³ drewna na kwotę 10 598,07 zł brutto;
- (...) z dnia 25 listopada 2015 r. za sprzedaż 28,37 m³ drewna na kwotę 10 478,60 zł brutto;
- (...) z dnia 7 grudnia 2015 r. za sprzedaż 27,94 m³ drewna na kwotę 8 893,88 zł brutto.

W ramach realizacji umowy nr (...) powód dostarczył pozwanej w lutym 2016 r. 197,44 m³ drewna, wystawiając z tego tytułu faktury o numerach:

- (...) z dnia 8 lutego 2016 r. za sprzedaż 29,60 m³ drewna na kwotę 9 118,96 zł brutto;
- (...) z dnia 9 lutego 2016 r. za sprzedaż 55,83 m³ drewna na kwotę 16 849,06 zł brutto;

- (...) z dnia 11 lutego 2016 r. za sprzedaż 55,94 m³ drewna na kwotę 17 105,21 zł brutto;
- (...) z dnia 19 lutego 2016 r. za sprzedaż 56,07 m³ drewna na kwotę 17 690,79 zł brutto.

Z tytułu dostawy w dniu 18 czerwca 2015 r. powód wystawił 2 faktury o numerach (...) oraz naliczył rekompensatę za koszty odzyskiwania należności w wysokości dwukrotności równowartości 40 euro (2 x 167,78 zł).

Z tytułu dostawy w dniu 30 lipca 2015 r. powód wystawił 2 faktury o numerach (...) oraz naliczył rekompensatę za koszty odzyskiwania należności w wysokości dwukrotności równowartości 40 euro (2 x 165,95 zł).

Z tytułu dostawy w dniu 10 września 2015 r. powód wystawił 2 faktury o numerach (...) oraz naliczył rekompensatę za koszty odzyskiwania należności w wysokości dwukrotności równowartości 40 euro (2 x 169,54 zł).

Zapłata wymienionych faktur nastąpiła po upływie 30 dni od dnia wystawienia, a opóźnienie wynosiło od paru dni do nawet 93 dni, najczęściej po kilkadziesiąt dni. Powód obciążył pozwaną notami księgowymi tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności, licząc od każdej faktury osobno, w łącznej kwocie 8 435,42 zł. Pismem doręczonym dnia 12 sierpnia 2016 r. wezwał pozwaną do zapłaty wymienionej kwoty w terminie 7 dni. Pozwana nie uregulowała tej kwoty, mimo iż zapłaciła odsetki za opóźnienie w płatności faktur.

dowód: dowód: faktury VAT k. 119-183; potwierdzenia przelewów k. 90-91, 184-214; zestawienie k.256-259; noty księgowe z dowodami doręczenia k. 59-85; wezwanie do zapłaty z dowodem doręczenia k.86-89; noty odsetkowe k. 55-58; kwity wywozowe k. 316-380, przesłuchanie stron – za powoda Zastępcą Nadleśniczego J. F. k.253-253 verte; przesłuchanie stron – za pozwanego prezes zarządu J. S. k.253 verte-254

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Odnosząc się do zarzutów pozwanej co do oznaczenia strony powodowej, wskazać trzeba, że w myśl utrwalonego orzecznictwa, statio fisci reprezentujące w sprawie Skarb Państwa zostało prawidłowo wskazane jako Nadleśnictwo R. (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 23 kwietnia 2012 r. I ACz 709/12, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 lipca 2011 r. I CSK 582/10). Oznaczenie takie jest zgodne z treścią przepisu art. 67 § 2 k.p.c., stanowiącego, że za Skarb Państwa podejmuje czynności procesowe organ państwowej jednostki organizacyjnej, z której działalnością wiąże się dochodzone roszczenie, lub organ jednostki nadrzędnej. Oznaczenie Skarbu Państwa jako strony w procesie wymaga zatem wskazania tejże jednostki (statio fisci), a czynności procesowe za Skarb Państwa podejmuje organ tejże jednostki (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2009 r. I CSK 304/08). Należy przy tym podkreślić, że stroną procesu jest zawsze Skarb Państwa, który stanowi jednolity podmiot, stosownie do art. 33 i 34 k.c., a nie wskazana jednostka organizacyjna, której status strony nie przysługuje (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 1999 r. I CKN 1148/97). Wadliwe nawet wskazanie statio fisci nie może prowadzić do oddalenia powództwa wskutek braku legitymacji procesowej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 września 1967 r. I CR 188/67).

W przypadku działalności polegającej m.in. na sprzedaży drewna, właściwą państwową jednostką organizacyjną, z której działalnością wiąże się przedmiot postępowania, reprezentującą Skarb Państwa, wskazuje art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 28 września 1991 r. o lasach. Jednostką tą jest Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe (art. 4 ust. 1 ustawy o lasach). W skład Lasów Państwowych wchodzi m.in. nadleśnictwa, w ramach którego nadleśniczy reprezentuje Skarb Państwa w stosunkach cywilnoprawnych, w zakresie swojego działania (art. 35 ust. 1 pkt 1 ustawy o lasach). Tym samym, strona powodowa w sprawie została oznaczona prawidłowo.

W dalszej kolejności, przedmiotem sporu był fakt prowadzenia działalności gospodarczej przez Skarb Państwa w zakresie sprzedaży drewna. W tym względzie również zarzuty pozwanej okazały się nietrafne. Działalność bowiem Skarbu Państwa, reprezentowanego przez odpowiednią jednostkę Lasów Państwowych, spełnia kryteria potraktowania jej jako działalności gospodarczej, choć sprzedaż drewna nie stanowi głównego zadania Skarbu

Państwa - Lasów Państwowych. Działalność Lasów Państwowych to bowiem działalność zarobkowa, wytwórcza i handlowa w zakresie działalności leśnej, zorganizowana i mająca stały charakter (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 23 kwietnia 2012 r., I ACz 709/12, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 lipca 2011 r. I CSK 582/10). A zatem Skarb Państwa jest również w opisanym zakresie przedsiębiorcą, a do zawieranych przez niego transakcji z innymi przedsiębiorcami zastosowanie znajduje ustawa z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (art. 2 ustawy). Przesłanką zaś stosowania powołanej ustawy nie jest bynajmniej określenie terminu zapłaty należności dłuższego niż 30 dni. Przepis art. 5 ustawy wymaga ustalenia dłuższego niż 30-dniowy termin zapłaty jedynie dla możliwości naliczenia odsetek od należności za okres jeszcze przed nadejściem terminu wymagalności.

Dochodzone przez powoda roszczenie wynikało z zawartych z pozwaną umów sprzedaży oraz zwłoki pozwanego w zapłacie umówionej ceny sprzedaży. W tym kontekście stwierdzić trzeba, że zawarcie i wykonanie przez powoda umów sprzedaży nie było kwestionowane przez pozwaną. Pozwana nie podważała także, że uiszcza cenę z opóźnieniem. Zarzut pozwanej o monopolistycznej pozycji powoda na rynku sprzedaży drewna pozostaje bez znaczenia dla oceny zasadności powództwa. Istotną i sporną okolicznością była jednakże interpretacja umowy, w kwestii sposobu rozumienia partii drewna, a w konsekwencji prawidłowość naliczenia przez powoda równowartości kwot 40 euro od każdej faktury osobno oraz odsetek od dat wynikających z faktur.

Powód domagał się zasądzenia na swoją rzecz wielokrotności równowartości kwoty 40 euro, dochodzonej w oparciu o art. 10 ust. 1 ustawy o terminach zapłaty. Zgodnie z powołanym przepisem, wierzycielowi, od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o których mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1, przysługuje od dłużnika, bez wezwania, równowartość kwoty 40 euro przeliczonej na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne, stanowiącej rekompensatę za koszty odzyskiwania należności. Przepis art. 10 ust. 3 ustawy stanowi nadto, że uprawnienie do zryczałtowanych kosztów odzyskiwania należności, przysługuje od poszczególnej transakcji handlowej. Jeśli jednak strony transakcji handlowej ustaliły w umowie, że świadczenie pieniężne będzie spełniane w częściach, uprawnienie do kwoty, o której mowa w art. 10 ust. 1, przysługuje w stosunku do każdej niezapłaconej części (art. 11 ust. 2 pkt 2 ustawy).

Jak już oceniono powyżej, umowy, stanowiące źródło dochodzonych należności, stanowią transakcje handlowe, a powodowi przysługiwało prawo naliczania odsetek za opóźnienie w transakcjach handlowych, z powodu niedotrzymania przez pozwaną ustalonego terminu zapłaty (art. 7 ust. 1 ustawy). W ramach stałej współpracy strony drewno było odbierane częściami, przy czym partia drewna oznaczała ilość odebraną przez pozwaną w danym dniu, jednym lub większą liczbą pojazdów. Harmonogramy, stanowiące załączniki do umów sprzedaży, stanowiły jedynie ogólny plan dostaw, bez wskazania konkretnych rodzajów i ilości drewna do odebrania w poszczególnych dniach. Za każdą odebraną dostawę drewna powód zgodnie z umową miał wystawić fakturę. Termin na wystawienie faktury i termin zapłaty wynikały z zawartych umów.

Rekompensata za koszty odzyskiwania należności przysługuje wierzycielowi bez konieczności wykazania, że koszty te zostały poniesione. Roszczenie o rekompensatę w wysokości 40 euro powstaje po upływie terminów zapłaty ustalonych w umowie lub ustalonych zgodnie z art. 7 ust. 3 i art. 8 ust. 4 ustawy. Stanowi to swoistą sankcję dla dłużnika, prócz odsetek za opóźnienie w transakcjach handlowych, który nie spełnia świadczenia pieniężnego w terminie. Co do zasady, wierzycielowi zawsze należy się równowartość 40 euro, gdy nabył uprawnienie do opisanych odsetek, bez konieczności spełnienia dodatkowych przesłanek. Jest to uprawnienie, które nie zależy od tego, czy wierzyciel poniósł w konkretnej sytuacji jakikolwiek uszczerbek związany ze spełnieniem przez dłużnika jego świadczenia z opóźnieniem. Chodzi bowiem nie o wyrównanie konkretnego uszczerbku, który wierzyciel musi wykazać, ale jako zryczałtowaną rekompensatę za koszty, które musi on ponosić w związku z odzyskiwaniem należności. Takie rozumienie przepisu koreluje z celami regulacji, założonymi w dyrektywie (...), czyli zwalczaniem opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych, zapobieganiem negatywnemu wpływowi opóźnień w płatnościach na płynność finansową, a co za tym idzie na finanse przedsiębiorstw. Przyznanie wierzycielowi prawa do jej żądania nie ma na celu pokrycie kosztów, jakie poniósł w związku z dochodzeniem należności w konkretnej

transakcji; jest to kwota zryczałtowanych wydatków, jakie wierzyciel zazwyczaj ponosi w związku z dochodzeniem takich należności. Jednocześnie nie jest wykluczone badanie przez Sąd orzekający w sprawie, czy w okolicznościach konkretnej sprawy wierzyciel nie nadużył przyznanego mu prawa (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2015 r. III CZP 94/15).

Mając powyższe na uwadze, powód miał prawo naliczania odsetek za opóźnienie od nieuiszczonych w terminie należności, przysługujących mu z tytułu poszczególnych dostaw drewna. Podobnie, powód miał prawo do domagania się rekompensaty za koszty odzyskiwania należności od poszczególnych dostaw drewna. W trzech przypadkach jednakże powód wystawił po dwie faktury za drewno dostarczone w tym samym dniu, tymczasem w świetle praktyki stron, drewno to stanowiło jedną partię. Zamiast zatem równowartości sześciokrotności kwot 40 euro, powodowi przysługiwała trzykrotność kwot 40 euro (167,78 zł + 165,95 zł + 169,54 zł). W pozostałym natomiast zakresie powód był uprawniony do żądania rekompensaty za koszty dochodzenia należności od poszczególnych faktur, które stanowiły podstawę rozliczenia poszczególnych dostaw drewna. W okolicznościach sprawy, żądanie powoda nie stanowiło nadużycia prawa, o jakim mowa w art. 5 k.c. Nie ulega wszak wątpliwości, że pozwana uiściła cenę za nabyte drewno w niektórych przypadkach nawet

z 3-miesięcznym opóźnieniem, mimo iż termin zapłaty wynosił 30 dni. Poszczególne faktury opiewały na kwoty co najmniej kilku tysięcy złotych, niektóre około 20 tysięcy złotych, a zatem kwota 40 euro nie jest istotna w zestawieniu wysokością nieuiszczonej w terminie ceny. Dodatkowe obciążenie pozwanej w tych okolicznościach stanowi więc uzasadnioną sankcję dla nierzetelnego dłużnika, która nie prowadzi do nadmiernego obciążenia pozwanej ani nieuzasadnionego wzbogacenia powoda.

Brak było jednakże podstaw do zasądzenia odsetek. Kwota 40 euro, jak stanowi wprost przepis art. 10 ust. 1 ustawy, stanowi rekompensatę z tytułu kosztów odzyskiwania należności. Ma zatem zbliżony charakter do kosztów sądowych, co do których przesądzone w orzecznictwie niedopuszczalność naliczania odsetek (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 2011 r., III CZP 16/11). Dodatkowo zważyć należy, że obowiązek zapłaty odsetek stanowi dla dłużnika swoistą sankcję za niewykonanie świadczenia w terminie. Dopuszczenie możliwości naliczania odsetek od zryczałtowanych kosztów odzyskiwania należności, które realizują się właśnie na skutek nieterminowego uregulowania zobowiązania, prowadziłoby do nadmiernego obciążenia dłużnika i powstania piramidy roszczeń związanych z nieterminowym uregulowaniem zobowiązań.

Wobec powyższego, zasądzone na rzecz powoda kwotę 7 932,15 zł, w pozostałym zakresie oddalając powództwo jako niezasadne.

O kosztach rozstrzygnięto w oparciu o art. 100 zd. 1 k.p.c., dokonując ich stosunkowego rozdzielenia, zgodnie z wynikiem procesu, który pozwana przegrała w 94 %. Koszty postępowania w sumie wyniosły 6 017 zł. Złożyły się na nie: koszty poniesione przez powoda - wynagrodzenie pełnomocnika za I i II instancję odpowiednio 1 800 zł oraz 900 zł (łącznie 2 700 zł) oraz koszty poniesione przez pozwaną - opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł i wynagrodzenie pełnomocnika za I i II instancję odpowiednio 1 800 zł oraz 900 zł (łącznie 2 717 zł), a także koszty sądowe, z których poniesienia powód był zwolniony - opłata sądowa od pozwu 300 zł, opłata sądowa od apelacji 300 zł (w sumie 600 zł). Wysokość wynagrodzenia pełnomocników wynikała z § 2 pkt 4 i § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz z § 2 pkt 4 i § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, w brzmieniu obowiązującym od dnia 27 października 2016 r. Pozwana winna ponieść koszty w wysokości 5 091,98 zł (94% z 5 417 zł), a zatem różnicę pomiędzy kosztami poniesionym a ją obciążającymi, tj. kwotę 2 374,98 (5 091,98 zł – 2 717 zł) należało zasądzić na rzecz powoda. Nadto, na podstawie art. 113 ust. 1 u.k.s.c. nakazano pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Rybniku kwotę 594 zł (94% z 600 zł) tytułem opłat sądowych, z uiszczenia których powód był zwolniony.